rozhodno, opírá-li se též ještě o to, že st-l také svým ostatním chováním budil v obci veř. pobouření a že požíval špatné pověsti. — — —

Ve stížnosti se vytýká dále, že nebyla učiněna předmětem řízení námitka, že st-l jako majitel pozemku v obci M. jest společníkem obce ve smyslu § 6 č. 2 lit. a) obec. zříz. a že také z toho důvodu nemůže býti vyhoštěn, kteroužto skutečnost st-l, jak také sám ve stížnosti udává, uplatnil v dodatečném podání k min. vnitra z 11. března 1925. Ani tuto námitku neuznal nss důvodnou.

St-l se tvrzením, že jako společník obce M. nemůže býti z této obce vyhoštěn, v řízení správním v první a druhé stolici vůbec nebránil, nýbrž uplatnil skutečnost tu teprve v podání z 11. března 1925, které zaslal přímo ministerstvu vnitra dodatkem k svému odvolání z 22. listopadu 1924. Poněvadž však rozhodnutí zsp bylo st-li doručeno dne 30. října 1924 a čtyřnedělní lhůta rekursní uplynula tedy dnem 27. listopadu 1924, jest zřejmo, že přednesení st-lovo, obsažené v dodatečném podání z 11. března 1925, se stalo teprve po uplynutí lhůty rekursní. Předmět sporu, o nějž v daném případě šlo, totiž přípustnost vyhoštění st-le z obce M., jest svou povahou věcí súčastněných stran, vypovídající obce a vyhoštěného. Spory takové neřeší úřady adm. ze své vlastní iniciativy na základě své povinnosti úřední, nýbrž pouze na zakročení súčastněných stran. Činnost úřadů jest tedy v takových sporech podmíněna a vymezena procesními akty stran; je-li procesní akt nějaký vázán podle platné normy určitou lhůtou, může úřad jen takový akt vzíti za podklad své úřední činnosti, který byl v předepsané lhůtě stranou předsevzat, k opožděným projevům strany zřetele vzíti není úřad povinen ani oprávněn, neboť, kdyby tak učinil, poskytl by jedné straně neoprávněnou procesní výhodu na úkor strany druhé.

Podle těchto všeobecných principů řízení správního nebyl tudíž žal. úřad ani povinen ani oprávněn učiniti předmětem řízení přednes st-lův, obsažený v podání z 11. března 1925, poněvadž se stal teprve po uplynutí lhůty rekursní a jestliže tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí k přednesu tomu nevzal zřetele, nelze v postupu tom shledati ani nezákonnoti ani vady řízení. — — —

Č. 5671.

Válečné škody: Na přijetí přihlášky opožděně podané nemá strana právního nároku (§ 4. vl. nař. 366/1920).

(Nález ze dne 15. května 1926 č. 9629).

Prejudikatura: Boh. 3025 adm.

Věc: Dr. Vojtěch W. v K. proti ministerstvu vnitra o náhradu válečné škody.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Na základě nálezu nss-u Boh. 3025 adm. byl st-l vyzván, aby, chce-li uplatňovati nárok na náhradu válečné škody ve smyslu vl. nař. č. 366/20, postupoval dle tohoto nařízení; st-l podal pak u okr. úřadu v K. v červnu 1924 znovu žádost, v níž uvedl též, že lhůtu k podání přihlášky

dle cit. vl. nař. nemohl zachovati, poněvadž teprve koncem roku 1920 vrátil se z ruského zajetí.

Nař. rozhodnutím vyslovilo min. vnitra, že nemůže zaříditi projednání žádosti dle § 7 vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb., poněvadž soupisová akce dle tohoto vl. nař. jest již dávno ukončena.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že jediným a skutečným důvodem, jenž zněním nař. rozhodnutí došel svého výrazu, jest skutečnost, že st-lova přihláška podána byla po lhůtě, ustanovené §em 4 cit. vl. nař. do dne 30. června 1920. Stížnost sama potírá v tomto smyslu nař. rozhodnutí, brojíc proti němu námitkou, že st-l vrátil se z ruského zajetí teprve koncem roku 1920, nemohl tudíž ve lhůtě cit. vl. nařízením stanovené přihlášku svoji podati. K této námitce stížnosti jest uvésti:

§ 4 cit. vl. nař. stanoví v odst. 1, že přihlášky musí býti podány nejpozději do 30. června 1920, jinak se k nim nebude přihlížetei a dodává v odst. 2, že jenom ve výjimečných případech, prokáže-li se, že strana pro nepřekonatelné překážky nemohla přihlášku dříve podati, může býti přihlédnuto i k přihlášce později podané. Vznášejíc svoji zmíněnou námitku, má stížnost nepochybně na mysli cit. ustanovení 2. odstavce, vycházející při tom patrně z názoru, že prokáže-li se, že přihláška nemohla býti podána ve lhůtě pro nepřekonatelné překážky, má strana právní nárok, aby přihlíženo bylo i k přihlášce opožděné. Tomuto názoru stížnosti nemůže však nss přisvědčiti. Odporujeť názoru tomu nejen samo znění uvedeného odst. 2, nýbrž i úvaha o spojitosti obou odstavců cit. § 4.

Ve směru prvém jest poukázati k tomu, že dle slovného znění odst. 2 »může« býti přihlíženo k přihláškám opožděným, je-li toto opoždění omluveno nepřekonatelnými překážkami. Již z toho, že vl. nař. používá obratu »může«, jest patrno, že ponechává volné úvaze rozhodujícího úřadu, zda opožděnou přihlášku, bude-li náležitě omluvena, přijme, že tedy strana na přijetí opožděné přihlášky, i když toto opoždění zaviněno bylo překážkami nepřekonatelnými, nemá právního, stihatelného nároku.

Ve směru druhém jest uvésti: Bylo-li v odst. 1. cit. § 7 stanoveno, že přihlášky musí býti podány nejpozději do 30. června 1920, jinak se k nim nebude přihlížeti, byla předpism tímto vyslovena zásada, že jen ony přihlášky mohou se státi účastnými řízení, vytčeného v posl. odst. § 7, které do 30. června 1920 budou uplatněny. Dle toho nebylo by min. vnitra ani mohlo přihlížeti k přihláškám, jež po této lhůtě byly by podány. Vláda republiky čsl. musila si však býti vědoma, že mohou nastati okolnosti, jež jednotlivcům znemožní včasné podání přihlášky, pročež v odst. 2 udělila úřadu právo, aby v případech stranou nezaviněných, i tyto opožděné přihlášky do soupisové akce pojal, aniž současně uložila úřadu povinnost, přihlášky tyto přijímati.

Má-li však dle toho, co uvedeno, žal. úřad pouze právo, nikoliv však též povinnost opožděné přihlášky přijímati, jest patrno, že na přijetí přihlášky, jež — jak mezi stranami nesporno — podána byla až po 30. červnu 1920, neměl st-l právního nároku, a nemůže pak důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutím, jež přijetí přihlášky odmítlo, byl ve svých subj. právech poškozen.